CHƯƠNG 2278

Nô bộc Thần Hoàng

“Hiện giờ ngươi không còn nhiều lựa chọn đâu!”

Hạ Nhân nhìn Thiên Ngô Huyền Quân đang bị hai con Thần Điệp hung dữ vây quanh: “Một là để hai con Thần Điệp này của ta cắn ngươi mỗi con một miếng. Nếu vận may của ngươi tốt, có lẽ sau khi thần niệm bị trọng thương, ngươi vẫn còn cơ hội xé mở hư không bỏ chạy!”

“Như vậy, cả Thiên Ngô gia các ngươi sẽ bị diệt môn, chỉ còn mình ngươi may ra được bình an vô sự!”

“Hai là để hai con Thần Điệp này của ta cắn ngươi mỗi con một miếng, sau đó thần niệm sụp đổ, đi theo vết xe đổ của lão tổ Thiên Ngô gia các ngươi, thân thể và máu thịt đều hóa thành tư lương tu hành của bản tọa!”

Trong lòng Thiên Ngô Huyền Quân hiểu rất rõ.

Đừng nói là bị hai con Thần Điệp này cắn một miếng, cho dù không bị cắn, lúc này thần niệm của hắn gần như đã khô kiệt, muốn mở hư không cũng cơ bản là chuyện không thể.

Nếu lại bị hai con này cắn thêm một lần nữa thì…

Tên Hạ Nhân này đúng là đáng hận vô cùng.

Rõ ràng ta đã có thể vững vàng chiếm thế thượng phong, cho dù không đánh lại thì cũng không đến mức rơi vào cảnh mặc người chém giết như hiện giờ.

Đều tại diễn xuất của tên khốn này quá giỏi.

Nếu không, sao thần niệm của ta lại tiêu hao đến cạn kiệt được.

“Chẳng lẽ không còn con đường thứ ba sao?” Hắn nhìn Hạ Nhân, vẻ mặt khẩn cầu.

Thiên Ngô Huyền Quân nói: “Hạ Nhân... thật ra chúng ta vẫn có thể thương lượng!”

“Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, Thiên Ngô gia chúng ta dù sa sút thì vẫn còn không ít chiến lực!”

“Nếu ngài đồng ý, ta có thể đầu quân dưới trướng ngài!”

“Ta nguyện giao ra ấn ký thần nô, cả đời cung phụng, để ngài sai khiến!”

“Chỉ cầu xin ngài tha cho ta, tha cho Thiên Ngô gia tộc!”

“Ngươi muốn làm nô bộc của ta?” Hạ Nhân cười lạnh: “Cũng không phải không được... nhưng ngươi phải nói cho ta biết, ngươi có tác dụng gì?”

“Ta khá phản cảm với tu sĩ tu luyện đạo nguyền rủa… Các ngươi không những chiến lực thấp, mà trình độ ám toán người khác lại cao. Như vậy vừa kéo thấp trình độ chiến lực của Hạ gia chúng ta, vừa khiến chúng ta vô duyên vô cớ phải gánh thêm nhân quả!”

“Nếu đã vậy, tên nô bộc như ngươi, ta không cần cũng được!”

“Không phải như vậy!” Thiên Ngô Huyền Quân nói: “Hạ đạo hữu… tu sĩ thuộc đạo nguyền rủa chúng ta, nếu dựa vào pháp môn đặc biệt, có thể tu luyện bất kỳ đạo pháp nào trong Ngũ Hành!”

“Ta có thể bảo đảm, chỉ cần ngài không cần, ta vĩnh viễn sẽ không nguyền rủa người khác!”

“Hơn nữa, lão phu là cường giả Thần Hoàng cảnh, còn rất yêu thích thuật luyện đan, có thể luyện chế thần đan thất phẩm. Tuy phẩm cấp hơi thấp một chút, nhưng đối với Hạ gia tuyệt đối có ích!”

“Ta còn có thể… ta… nếu công tử cần, ta còn có thể biến thành nữ nhân…”

“Đem ấn ký thần nô của ngươi giao ra đây!” Hạ Nhân đồng ý.

Thiên Ngô Huyền Quân vội nhẫn nhịn cơn đau dữ dội trong thần niệm, ngưng tụ một ấn ký thần nô đưa cho Hạ Nhân.

Hạ Nhân nhận lấy, nhìn qua một lượt, sau đó lập tức dung nhập ấn ký thần nô này vào thần niệm của mình.

Ngay khoảnh khắc ấy, Thiên Ngô đã trở thành nô bộc của hắn.

“Lão nô Thiên Ngô Huyền Quân bái kiến công tử!” Thiên Ngô quỳ trước mặt Hạ Nhân.

Hạ Nhân khoát tay, nói: “Chuyện của Thiên Ngô gia các ngươi để sau hãy nói!”

“Bây giờ tiếp tục cử hành đại lễ dựng lập của gia tộc các ngươi đi!”

Hạ Nhân lại trở về đại điện Vạn gia.

Kiều Huệ Châu nhìn thấy hắn trở về, vẻ căng thẳng trên mặt cuối cùng cũng thả lỏng.

Còn Hàn Hậu Chỉ vẫn luôn ngồi ở vị trí phía sau Kiều Huệ Châu, nhưng thần niệm của hắn lại không ngừng giám sát từng cử động của tất cả mọi người trong đại điện.

Ngay chính giữa đại điện lại nằm thêm một thi thể!

“Chết rồi sao?” Hạ Nhân cau mày.

Kiều Huệ Châu nói: “Bị Hàn Hậu Chỉ dùng một kiếm chém chết!”

Hàn Hậu Chỉ quả thực càng lúc càng mạnh.

Một kiếm đánh ra, vậy mà không xé nát đại điện Vạn gia, chỉ chém chết Lý Trí Nguyên.

Kiếm ý ngưng tụ mà không tan, quả không hổ là đệ tử của Kiếm đạo Thần Đế.

“Chư vị…” Đúng lúc này, một nữ Thần Vương khác của Vạn gia đi tới, nói: “Điển lễ của Vạn gia vẫn cử hành bình thường, hiểu lầm trước đó với Hạ gia đã được hóa giải!”

“Tiếp theo, xin mời chư vị tham dự xem lễ!”

Lời này vừa nói ra, thái độ của tất cả mọi người trong đại điện lại lập tức thay đổi.

“Hạ đạo hữu… tại hạ là người của Lư gia, một gia tộc năm sao!”

“Hạ đạo hữu, tại hạ là người của Chu gia, gia tộc năm sao trực thuộc Hạ gia các vị!”

“Hạ đạo hữu, vừa rồi không phải chúng ta không muốn ra tay, thật sự là uy áp của cảnh giới Thần Vương quá mạnh. Tại hạ bị uy áp chấn nhiếp, không thể ra tay!”

Lúc này, không ít người chạy đến trước mặt Hạ Nhân giải thích.

Bọn họ sợ Hạ Nhân sẽ ghi hận chuyện vừa rồi họ không ra tay, từ đó tiến hành trả thù.

“Chư vị!” Kiều Huệ Châu mỉm cười, nói: “Các vị không cần lo lắng. Vừa rồi chư vị không giúp Lý Trí Nguyên đối phó chúng ta, chúng ta đã vô cùng cảm kích rồi!”

“Lý Trí Nguyên là cường giả Thần Vương cảnh, lại hùng hổ ép người!”

“Các vị không sợ cường quyền, vẫn giữ được lòng công chính, ta, Kiều Huệ Châu, thay mặt phu quân cảm tạ chư vị!”

Nói như vậy, mọi người lập tức cảm thấy trên mặt có ánh sáng, ai nấy đều cảm thấy bản thân trở nên cao lớn hơn hẳn.

Lão tổ Vạn gia, cũng chính là Thiên Ngô Huyền Quân, cũng kịp thời xuất hiện vào lúc này, sau đó đại lễ chính thức bắt đầu.

Mỗi gia tộc đều mang lễ vật đến.

Hạ Nhân cũng không ngoại lệ. Hắn tặng một miếng ngọc giản, công khai tuyên bố đó là công pháp cấp Thiên, nhưng thật ra lại là một môn thần thông cực phẩm cấp Thiên. Hắn từng tặng thần thông này cho Hàn Hậu Chỉ, tên là “U Minh Tịch Hồn Thuật”, sau khi tu thành có thể ẩn giấu khí tức của bản thân.

Trong đại điện chỉ còn lại Hạ Nhân và Kiều Huệ Châu.

Lúc này, Thiên Ngô Huyền Quân không còn khách sáo nữa, phịch một tiếng quỳ xuống dưới chân Hạ Nhân: “Lão nô chờ công tử xử trí!”

Hạ Nhân nói: “Không cần quỳ, đứng lên rồi nói!”

Hạ Nhân nói: “Thứ nhất, đổi một cái tên trước đi. Nếu cả gia tộc đã đổi sang họ Vạn, vậy thì để gia tộc Thiên Ngô hoàn toàn biến mất khỏi Thần giới!”

“Vâng!” Vạn Phúc lại quỳ xuống: “Lão nô Vạn Phúc, đa tạ công tử ban tên!”

“Ừ!” Hạ Nhân gật đầu: “Đứng lên nói chuyện, ta có vài yêu cầu!”

“Thứ nhất, Vạn gia các ngươi có thể ở lại đây làm một gia tộc bát phẩm, nhưng ngươi phải quản thúc đệ tử môn nhân cho tốt, không được tùy tiện xảy ra xung đột với người khác, càng không được phép tấn công sơn môn Hạ gia ta!”

“Vâng vâng vâng!” Vạn Phúc nói: “Lão nô đã ghi nhớ!”

“Thứ hai, trước đây ngươi từng nói với ta, những năm qua các ngươi không ngừng chuyển nhà, chẳng qua là để tránh ta và Bách Lý gia!”

“Bây giờ vấn đề này đã không còn tồn tại, vậy các ngươi không cần tiếp tục trốn tránh nữa!”

“Những đệ tử muốn trở về Nguyền Rủa Thần Quốc thì để chúng tự trở về xây dựng lại Thiên Ngô gia tộc. Sau này chúng không còn liên quan gì đến Vạn gia nữa!”

“Thứ ba, chuyện ngươi trở thành nô bộc của ta, tạm thời không được nói với người ngoài!”

“Càng không được nói cho đệ tử trong gia tộc các ngươi!”

Vạn Phúc chắp tay: “Cẩn tuân lời dặn của công tử!”

Hạ Nhân tiếp tục nói: “Bình thường ngươi cũng không cần qua lại với Hạ gia chúng ta. Nếu có việc, tự ta sẽ gọi ngươi!”

Tiếp đó, Hạ Nhân lại hỏi Vạn Phúc một số chuyện liên quan đến Đại đạo nguyền rủa.

Quan trọng nhất là dò hỏi một vài chuyện về Kiến Hoàng Thiên Tông mà hắn từng nhìn thấy ở Thiên Huyền Thần Quốc và tên quái vật có khuôn mặt đầy nốt thái tuế kia.

Hạ Nhân muốn hỏi xem trong đạo nguyền rủa có những vị Thần Đế nào, vì sao lại có một vị Thần Đế xấu xí đến như vậy.

Đáng tiếc, tuy Vạn Phúc là Thần Hoàng, nhưng trong toàn bộ Nguyền Rủa Thần Quốc, hắn vẫn chỉ là con kiến trong mắt người khác. Rất nhiều chuyện hắn không biết, mà cũng không thể thu thập được bất kỳ tin tức nào.

Vì vậy Hạ Nhân cũng không thu hoạch được bao nhiêu tin tức có giá trị.

Dặn dò Vạn Phúc thêm một phen, Hạ Nhân mới vội vã đưa Kiều Huệ Châu trở về sơn môn.

CHƯƠNG 2279

Hai người tốt

“Tiếp theo ngươi có dự định gì không!”

Con thuyền lớn chậm rãi bay trong hư không.

Hạ Nhân đứng ở đầu thuyền, hỏi Kiều Tuệ Châu một câu.

Kiều Tuệ Châu nói: “Ta không có dự định gì, cứ thế này trước đã. Đợi sư đệ tu vi cao hơn một chút, dẫn ta đi ngắm phong cảnh nơi Thần giới này!”

“Ta nghe Thái Chân nói, có một nơi gọi là Thiên Huyền Thần Quốc. Thần Đế ở đó tu luyện 【Đại Đạo Pháp Tắc】, đặt ra một số quy tắc không thể tưởng tượng nổi. Theo quy củ của quốc gia ấy, khi vợ chồng hòa ly, người tu vi thấp còn có thể lấy đi một nửa tu vi của bên có tu vi cao hơn, đúng không?”

Chỉ trong thời gian nói hai câu, phi thuyền đã đến trước cửa nhà.

Hạ Nhân nhìn thấy lão Điêu ở trước cửa!

Thần niệm của hắn quét qua người lão Điêu, phát hiện tu vi của tên này cuối cùng cũng không còn là Thần Tướng cảnh nữa.

“Lão Điêu!” Hạ Nhân gọi: “Sao ngươi mới chỉ ở Thần Quân cảnh?”

“Quay lại tạo tượng thần, đặt trong đại điện gia tộc, cố gắng nâng cao tu vi một phen. Thế nào cũng phải đạt tới Thần Vương cảnh chứ?”

“Hê hê hê…” Lão Điêu cười khì, nói: “Công tử, không cần đâu. Thật ra tu vi của ta đã tăng rất nhanh rồi!”

“Bây giờ ta tu luyện một tầng đạo pháp, sau đó lại hấp thu một tầng lực hương hỏa. Nếu không thì có chất đống lên cũng chẳng ích gì!”

Hạ Nhân lại hỏi: “À đúng rồi… trước đây trên người lão Điêu có một loại thần trà, tên gì thì ta quên mất. Tóm lại, sau khi uống vào có thể loại bỏ đạo khô trên người!”

Kiều Tuệ Châu nói: “Thứ đó gọi là 【Khổ Sâm Sai】!”

“Uống vào có thể loại bỏ đạo khô!”

“Nhưng… về cơ bản chỉ có tác dụng với hạ thần!”

“Bây giờ chúng ta đều đã là trung thần, uống mấy thứ đó cũng vô dụng rồi. Khoảng thời gian trước ta cũng đâu phải chưa từng thử, không được!”

“Không trải qua du lịch, rốt cuộc cũng chỉ là vọng tưởng!”

Hạ Nhân nói: “Đúng vậy… nhưng tài nguyên trong Thần giới cũng khan hiếm lắm!”

“Hồi ở Tiên giới, ngươi biết có một quyển sách tên là 【Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh】… ngươi có ấn tượng không?”

“Có chứ!” Kiều Tuệ Châu nói: “Đó chẳng phải là một loại chú thuật cấp thấp của đạo môn dùng để xua đuổi ma quỷ sao?”

“Không…” Hạ Nhân phất tay, lấy quyển sách ấy ra khỏi không gian trữ vật của mình: “Lúc trước hồn phách của Tô Chân Chân bị nhốt trong Luân Hồi Ty của Hậu Thổ Thiên, khi ta đi cứu nàng, nương nương Hậu Thổ đã lừa ta, nói rằng tụng đọc quyển sách này có thể cầu phúc cho Tô Chân Chân, khiến nghiệp lực trên người nàng giảm bớt một phần, để nàng có thể sống lại hoàn hảo!”

“Sau đó ta tụng đọc suốt một vạn năm. Ngươi đoán xem thế nào?”

Kiều Tuệ Châu bĩu môi: “Ngươi đã nói rồi còn gì, nương nương Hậu Thổ lừa ngươi!”

“Ha ha ha…” Hạ Nhân cười lớn, nói: “Không sai, nương nương Hậu Thổ quả thực đã lừa ta… nhưng hóa ra bà ấy bảo ta tụng đọc quyển sách này còn có mục đích khác!”

“Đọc sách một vạn năm có thể bảo đảm trong mấy chục vạn năm sẽ không xuất hiện đạo khô. Hơn nữa, đọc quyển sách này còn có thể khiến tâm cảnh con người lắng đọng!”

“Ai mà ngờ được một quyển sách đầy rẫy khắp Thần giới lại có hiệu quả thần kỳ đến vậy?”

“Nào, ngươi xem đi!” Hạ Nhân đưa sách cho Kiều Tuệ Châu, nói: “Có điều… đây là sách của Tiên giới, đến Thần giới e rằng không dùng được nữa!”

Trong lúc hai người nói chuyện, họ đã đi tới đại điện gia tộc!

Tô Chân Chân và những người khác đều đang chờ trong đại điện. Đối với chuyện xảy ra ở Vạn gia, đương nhiên lúc này bọn họ hoàn toàn không hay biết.

“Tốt quá rồi, bình an trở về là tốt rồi!” Tô Chân Chân thở phào nhẹ nhõm: “Mọi người cũng không cần lo lắng nữa rồi chứ?”

Những người phụ nữ trong đại điện ai nấy đều có vẻ yên tâm.

“Công tử, nếu không còn chuyện gì thì lão nô xin lui trước!” Lão Tào nhìn cảnh oanh oanh yến yến trong đại điện, vội rụt cổ lại.

“Ngươi đừng đi, lão Tào!” Hạ Nhân đưa tay kéo cổ áo ông ta: “Nào nào nào… lần này ta bế quan hơi lâu!”

“Ngươi là người thường xuyên chạy ra ngoài, kể ta nghe tình hình bên ngoài đi!”

“Nhiều năm như vậy rồi, Thần giới có thay đổi gì không?”

Tô Chân Chân vẫn ngồi ở ghế chủ vị. Hạ Nhân và Kiều Tuệ Châu ngồi cạnh nhau, những người khác cũng ngồi bên cạnh hoặc đối diện Hạ Nhân.

Lão Tào thì đứng đó, nói: “Thật ra... cũng không có thay đổi gì lớn!”

“Sư tôn của ta đâu?” Hạ Nhân nói: “Lần trước, Không Gian Thần Đế đã gieo Thi Tế Đạo Âm Dương trên đạo pháp của người, cũng không biết hiện giờ người thế nào rồi?”

“Không sao!” Lão Tào xua tay, nói: “Lão nô biết cũng không nhiều, nhưng hiện giờ trong Thần giới không có tin tức gì về Bạch Tượng Thần Đế, chắc là không có gì đáng ngại rồi!”

“À đúng rồi...” Ánh mắt lão Tào hơi sáng lên, nói: “Gần đây Thần giới nổi lên một nhân vật tên là 【Ngư Ứng Huyền】. Người này thiên phú dị bẩm, được ba nghìn Thần Đế gọi là thiên tài số một từ xưa đến nay. Hắn đã có tu vi đỉnh phong Thần Vương cảnh, đoán chừng cách Thần Hoàng cảnh cũng không còn xa!”

Nghe đến đây, Hạ Nhân khẽ giật mày: “Ngư Ứng Huyền?”

Lão Tào hít sâu một hơi, sau đó hạ giọng nói: “Công tử hẳn biết vị tuyệt thế thiên kiêu đã sáng lập Đại Đạo thứ ba nghìn lẻ một chứ?”

Hạ Nhân nói: “Ta từng nghe qua. Ai cũng nói người này tên là 【Hạ Nhất Hạo】, là một nữ đế...”

“Không sai!” Lão Tào nói: “Chính là người đó. Nhưng chuyện nữ đế chỉ là lời đồn sai lệch. Thực ra hắn là nam nhân, chỉ vì cả đời trước khi chết không gần gũi bất kỳ nữ nhân nào nên người không biết mới lầm tưởng hắn là nữ đế mà thôi!”

Hạ Nhân nói: “Trùng hợp thật… còn cùng họ với ta!”

“Đó không phải trọng điểm!” Lão Tào tiếp tục nói: “Hiện giờ ba nghìn Thần Đế về cơ bản đã có thể xác định, Ngư Ứng Huyền chính là chuyển thế của Hạ Nhất Hạo!”

Nghe tin này, Hạ Nhân kinh ngạc đến mức hít ngược một hơi lạnh.

Hắn không hiểu rõ về Ngư Ứng Huyền, nhưng dù thế nào đi nữa, từ lúc quen biết Ngư Ứng Huyền đến nay, hắn cũng đã nhận được không ít lợi ích từ người kia.

“Sau đó thì sao?” Hạ Nhân tiếp tục hỏi lão Tào.

Lão Tào nói: “Sau đó ba nghìn Thần Đế liên hợp truy nã, muốn dồn hắn vào chỗ chết… người này quá nguy hiểm!”

“Chỉ một mình hắn cũng có thể lay chuyển nền tảng của toàn bộ ba nghìn Thần Đế trong Thần giới!”

“Công tử biết hiện giờ điều ba nghìn Thần Đế sợ nhất là gì không?”

Hạ Nhân lắc đầu, hỏi: “Sợ nhất điều gì?”

Lão Tào nói: “Điều sợ nhất chính là tên này sáng tạo ra pháp tắc tu hành cao cấp hơn, sau đó khiến người ta có thể dễ dàng dùng lực hương hỏa đột phá đến Thần Hoàng cảnh, thậm chí là Thần Đế cảnh!”

“Đến lúc đó, nền tảng thống trị của ba nghìn Thần Đế sẽ hoàn toàn thay đổi!”

Hạ Nhân khẽ nheo mắt, nói: “Đại thế đã định, tiến thẳng không lùi!”

“Dù là người tài hoa tuyệt thế đến đâu cũng không thể chống lại sức mạnh của chúng sinh!”

Ví dụ như hiện giờ, ba nghìn Thần Đế chắc chắn hận chết con đường thành thần bằng hương hỏa này, nhưng họ không còn cách nào khác. Cả Thần giới, ai ai cũng đang tu luyện.

Sau này, nếu Ngư Ứng Huyền sáng tạo ra công pháp cấp bậc cao hơn, chẳng khác nào đào mộ tổ của ba nghìn Thần Đế.

“Có điều tên nhóc này quả thực lợi hại... ba nghìn Thần Đế truy nã khắp nơi, vậy mà hắn vẫn tự do ra vào Thần giới, muốn làm gì thì làm, chẳng ai làm gì được hắn!”

“Còn tin tức nào khác không?” Hạ Nhân hỏi: “Tên Vương Bình đã cướp Thất Chú Thư từ tay Hải Đường Thần Đế khi trước, có tin tức gì về hắn không?”

“Có chứ!” Mắt lão Tào sáng lên, nói: “Tên Vương Bình này còn ranh ma hơn... cũng chẳng biết vì sao lại bị Không Gian Thần Đế bắt được. Kết quả là Không Gian Thần Đế không những không lấy được Thất Chú Thư từ tay hắn, mà ngược lại còn bị tên nhóc Vương Bình này chém chết sáu đệ tử Thần Hoàng!”

“Giờ tên nhóc này trốn trong bóng tối, không có việc gì lại đâm Không Gian Thần Đế vài nhát, khiến lão già kia tức điên lên!”

“Ha ha ha...” Hạ Nhân cười lớn.

Có hai người tốt này giúp ta chắn phía trước, tên Không Gian khốn kiếp kia nhất thời chưa thể để mắt tới ta.

Chỉ cần ta khiêm tốn hơn một chút nữa, đợi đến khi đạt Thần Vương cảnh thì sẽ an toàn.

CHƯƠNG 2280

Lời mời, Hồng Lộc viên mãn

“Công tử, ngài đã từng gặp Vương Bình này chưa?”

Lão Tào nhìn Hạ Nhân, vẻ mặt đầy tò mò và mong đợi.

Hạ Nhân cười cười, rồi khoát tay nói: “Lão Tào, vì sao ông lại hỏi chuyện này?”

Lão Tào dường như nhận ra mình đã thất thố, vội giải thích: “Ta chỉ cảm thấy tên này rất đặc biệt!”

“Ta từng gặp một lần!” Hạ Nhân nói: “Lúc trước ở chỗ Hải Đường Thần Đế, hắn đã cướp Thất Chú Thư trong tay Hải Đường Thần Đế!”

“Sau đó, ta không gặp lại hắn nữa, cũng chưa từng nói chuyện!”

“Thậm chí ta còn không hiểu hắn bằng ông!”

“Ồ, ra là vậy!” Lão Tào hiểu ra, nói: “Người này khí vận và thiên phú đều không tệ, nếu công tử có cơ hội thì vẫn nên kết giao một phen!”

Hạ Nhân nói: “Lão Tào, ông quá phận rồi!”

“Ồ ồ ồ…” Lão Tào cười, lui xuống.

Sau khi Lão Tào rời đi, mọi người cũng đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

Đại Luân Minh Vương nói: “Hạ Nhân... ngươi đi theo ta, ta có chuyện muốn nói!”

Hạ Nhân vốn định đi tìm Ôn Bất Vãn, nhưng còn chưa kịp bước đi đã bị Đại Luân Minh Vương chặn ngang.

Sau đó, hắn đi theo Đại Luân Minh Vương thẳng đến đạo tràng của nàng.

Đại Luân Minh Vương hỏi: “Nhìn gì mà nhìn?”

Hạ Nhân nói: “Xem nàng có sinh thêm đứa nào không!”

“Ngươi...” Đại Luân Minh Vương nghiến răng bạc, nói: “Ngươi có ý gì? Muốn ta một mình sinh con sao?”

“Ha ha ha...” Hạ Nhân cười lớn.

Đại Luân Minh Vương đi tới, đặt phịch mông ngồi lên đùi hắn, sau đó liếc mắt đưa tình với Hạ Nhân, nói: “Một tin tốt, một tin xấu, ngươi muốn nghe tin nào?”

Hạ Nhân nói: “Tin tốt trước đi!”

Đại Luân Minh Vương nói: “Tin tốt là thế lực Kiến Hoàng Thiên Tông mà phu quân truy tìm trước đây nay đã phát triển đến khu vực thành Toàn Cơ của chúng ta. Hơn nữa, ngay gần nhà họ Hạ chúng ta còn có một phân đà!”

Sắc mặt Hạ Nhân đột nhiên nghiêm lại: “Thật sao?”

Đại Luân Minh Vương nói: “Chuyện này ta còn lừa ngươi được sao!”

Hạ Nhân nói: “Mẹ kiếp, đây mà là tin xấu!”

“Không phải tin tốt sao?” Đại Luân Minh Vương nói: “Chẳng phải ngươi vẫn luôn điều tra bọn chúng à?”

Hạ Nhân hỏi: “Vậy tin xấu là gì?”

Đại Luân Minh Vương nói: “Tin xấu là hai đệ tử nhà họ Hạ chúng ta được phái đi theo dõi bọn chúng đã bị giết. Sau đó, bọn chúng còn truyền tin tới, nói muốn ngươi đích thân đến nhà, bàn bạc mọi chuyện!”

“Nếu không, ngươi sẽ phải hối hận!”

“Này… đây là thiệp mời, vừa mới đưa tới không lâu!”

Một tấm thiệp màu đen mạ vàng được đưa đến trước mặt Hạ Nhân.

Hạ Nhân nhìn qua, bên trên chỉ có một câu: Kính chờ đại giá!

“Sao nàng lại nghĩ đến chuyện điều tra bọn chúng?” Hạ Nhân nhìn Đại Luân Minh Vương, mãi không sao hiểu nổi.

Đại Luân Minh Vương nói: “Còn chẳng phải muốn giúp ngươi san sẻ ưu phiền sao. Thái Chân đã kể cho ta và Tô Chân Chân nghe chuyện trước đây các ngươi gặp phải ở Thần Quốc Thiên Huyền. Sau khi ta và Tô Chân Chân bàn bạc, đã quyết định trước tiên âm thầm dò xét một phen!”

“Chúng ta phái đệ tử đi, vốn định bảo họ đến Thần Quốc Thiên Huyền dò la tin tức. Nào ngờ còn chưa tới Thần Quốc Thiên Huyền, đã phát hiện tung tích của Kiến Hoàng Thiên Tông ở gần thành Toàn Cơ của chúng ta!”

“Vì vậy, chúng ta lần theo manh mối điều tra mãi, cuối cùng đã tra được đến đây!”

“Này... đây là vị trí phân đà của bọn chúng!” Đại Luân Minh Vương đưa bản đồ phân đà Kiến Hoàng Thiên Tông cho Hạ Nhân.

Hạ Nhân nhìn qua, quả nhiên cách nhà họ Hạ không xa.

Từ nhà họ Hạ đến phân đà này, khoảng cách gần bằng với quãng đường từ nhà họ Hạ đến thành Toàn Cơ.

“Đám người này đúng là táng tận lương tâm!” Hạ Nhân ném ngọc giản bản đồ lên chiếc bàn màu nâu đen bên cạnh, rồi đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị: “Bọn chúng mất hết nhân tính, bắt những cô gái có thiên phú phi phàm về luyện thành hương cống, dùng sức mạnh hương hỏa rót vào cơ thể họ, sau đó lại dùng trận pháp đặc biệt đưa sức mạnh hương hỏa trong cơ thể những hương cống này vào cơ thể vị Thần Đế kia!”

“Cuối cùng, chúng lại dùng sức mạnh nguyền rủa trong cơ thể Thần Đế để đổi sang cho những cô gái ấy!”

“Cứ như vậy, sức mạnh nguyền rủa phản phệ trên người Thần Đế được giảm bớt, còn những cô gái kia thì lần lượt chết đi, héo tàn!”

“Vậy phải làm sao?” Đại Luân Minh Vương đi đến bên cạnh Hạ Nhân, nói: “Một mình ngươi qua đó quá nguy hiểm. Ta thấy hay là chúng ta nói chuyện này cho các Thần Đế ở thành Toàn Cơ biết…”

Hắn im lặng khoảng hơn chục nhịp thở.

Đối phương đã đưa thiệp mời tới tận nơi, vậy chứng tỏ một chuyện: bọn chúng nắm rõ như lòng bàn tay mọi động tĩnh, hành động của nhà họ Hạ và Hạ Nhân.

Nếu bọn chúng thật sự có năng lực, bắt Hạ Nhân cũng chẳng tốn bao nhiêu công sức.

Nói khó nghe một chút, trước đây khi Hạ Nhân rời khỏi nhà họ Hạ đến nhà họ Vạn, đối phương hoàn toàn có thể bắt hắn.

Điều này cho thấy có hai khả năng. Thứ nhất, Thần Đế không có mặt, người kiểm soát phân đà chỉ là một Thần Hoàng hoặc Thần Vương.

Thần Hoàng và Thần Vương không nắm chắc tuyệt đối việc bắt được Hạ Nhân, cho nên không ra tay.

Khả năng thứ hai, Thần Đế có mặt, nhưng không muốn ra tay mà muốn thương lượng.

Mà hiện giờ, Hạ Nhân cũng có hai lựa chọn.

Thứ nhất, tay không đến thương lượng.

Nếu vậy, mức độ nguy hiểm sẽ tăng lên tối đa.

Thứ hai, mời Đệ Thất Phụ Thần đi cùng, bảo đảm an toàn.

Nhưng như vậy, một khi không bắt được Thái Tuế Thần Đế, người xui xẻo chỉ có thể là mình.

Đến lúc đó, tên xấu xí này rất có thể sẽ trả thù không ngừng nghỉ.

Hạ Nhân chưa bao giờ cho rằng mình là đấng cứu thế. Hắn cũng không có năng lực xóa bỏ toàn bộ bóng tối trong cả Thần giới. Hơn nữa, cho dù đưa Thần Đế qua đó thì nhất định có thể xóa bỏ bóng tối sao?

Chỉ cần các ngươi không chọc đến người nhà ta, những chuyện khác ta cũng lười quản, càng không can thiệp vào nhân quả của các ngươi.

“Phu quân…” Đại Luân Minh Vương khẽ hỏi: “Ngươi định làm thế nào?”

Hạ Nhân nói: “Không vội, ta phải cân nhắc thật kỹ!”

Hiện giờ Hạ Nhân còn có thể mang theo nô bộc cảnh Thần Hoàng mới thu nhận. Đến thời khắc mấu chốt, nô bộc cũng có thể đỡ đòn một lần. Cộng thêm Mộc Ngư, như vậy cũng tạm đủ rồi!

Ông đây còn có kỹ năng chặt tay cầu sống, cùng với cả con rối thế mạng!

Đúng lúc Hạ Nhân đang tính toán, Ôn Bất Vãn đi tới.

“Muội muội Bất Vãn… sao muội lại đến đây?” Đại Luân Minh Vương hơi bất ngờ.

Hạ Nhân cũng ngẩng đầu nhìn Ôn Bất Vãn.

Ôn Bất Vãn nói: “Không làm phiền hai người chứ?”

Đại Luân Minh Vương cười đầy ẩn ý: “Muội nói xem?”

Ôn Bất Vãn không trả lời, mà nhìn Hạ Nhân nói: “Trịnh Hồng Lộc xuất quan rồi, huynh có muốn đi xem không?”

Khổng Kiều Kiều nói: “Trùng hợp vậy… Hạ Nhân vừa cùng ta trở về, nàng ấy đã xuất quan rồi!”

“Đi đi đi… chúng ta cùng qua xem!”

Lúc này Trịnh Hồng Lộc đang ở đại điện gia tộc.

Nhìn thấy Hạ Nhân, nàng vui mừng nói: “Công tử, người xem… ta viên mãn rồi!”

Thần niệm của Hạ Nhân quét qua người nàng: Khá lắm… viên mãn hay không thì ta không biết, nhưng nàng cũng nên mặc một chiếc áo lót chống nhìn trộm chứ!

Những vạch đen dày đặc bò lên trán Hạ Nhân.

“Sao vậy?” Trịnh Hồng Lộc vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Đại Luân Minh Vương nói: “Hồng Lộc… hay là trước tiên nàng đến đạo tràng của bổn cung thay quần áo rồi hãy ra?”

Lúc này Trịnh Hồng Lộc mới nhận ra vấn đề của mình, hét lên một tiếng, lấy tay che mặt, lắc lư chạy đi.

“Công tử, ta không cố ý đâu, ta chỉ là… đột phá rồi, sau đó thần thông cũng có thể sử dụng, ta kích động quá nên… nên… nên…” Sau nửa nén hương, Trịnh Hồng Lộc bước ra khỏi đạo tràng của Đại Luân Minh Vương, đỏ mặt giải thích.

Hiện giờ Thất Chú Thư còn lại mười hai trang… mười hai trang… mười hai trang. Trước đó ta đã nhầm lẫn, cứ bị chữ “thất” trong Thất Chú Thư làm rối trí, nay đã sửa lại.